

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 14. novembar 2016. godine
Ref. br.:RK1003/16

РЕШЕЊЕ О НЕПРИХВАТЉИВОСТИ

у

слуčaju br. KI13/16

Podnositelj

Armend Selimi

**Ocena ustavnosti odluke PN-II-br. 8/2015 Vrhovnog suda Kosova
od 26. novembra 2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamjenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snežhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdij, sudija
Selvete Gérxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnositelj zahteva

1. Zahtev je podneo Armend Selimi iz Prištine (u daljem tekstu: podnositelj zahteva), koga propisano zastupa Artan Qerkini, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnositac zahteva osporava odluku PN-II-8/2015 Vrhovnog suda od 26. novembra 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke Vrhovnog suda, kojom su navodno povređeni članovi 29. [Pravo na slobodu i sigurnost], 30. [Prava optuženog] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosova u vezi sa članom 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: Konvencija).
4. U suštini, podnositac zahteva se poziva na povredu svojih osnovnih prava iz dva razloga: (i) jer je specijalni tužilac, navodno, neblagovremeno podigao optužnicu protiv njega, tj. nakon što je istekao zakonski rok od dve (2) godine, kao što je predviđeno u članu 159 (1) Zakonika o krivičnom postupku Republike Kosovo (u daljem tekstu: ZKP) i (ii) jer je Vrhovni sud usvojio osporenu optužnicu specijalnog tužioca.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članu 47. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo.

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 19. januara 2016. godine, podnositac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 12. februara 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Ivana Čukalovića za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Arta Rama-Hajrizi i Gresa Caka-Nimani (sudije).
8. Dana 25. marta 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
9. Dana 21. oktobra 2016. godine, Veće za razmatranje je razmatralo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 21. oktobra 2010. godine, specijalni tužilac je započeo istragu protiv podnosioca zahteva i drugih saoptuženih za izvršenje navodnih krivičnih dela neovlašćena nabavka, transport, proizvodnja, razmena ili prodaja oružja, organizovani kriminal, prevara, zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja i zloupotreba ovlašćenja u privredi.

11. Istraga je proširena nekoliko puta do 21. oktobra 2012. godine. Dana 7. juna 2013. godine i 19. jula 2013. godine, specijalni tužilac je doneo odluke za obustavu istrage. Međutim, 19. januara 2014. godine, specijalni tužilac je doneo odluku o ponovnom pokretanju istrage i samim tim, 19. januara 2015. godine podigao optužnicu protiv podnosioca zahteva (PPS 108/2010).
12. Branilac je podneo prigovor na podizanje optužnice, tvrdeći da je optužnica podignuta nakon isteka zakonskog roka propisanog u članu 159. ZKP.
13. Dana 28. maja 2015. godine, Osnovni sud je (odлука br. PKR. 23/2015) odlučio da prihvati prigovor branioca i da odbaci optužnicu kao neblagovremenu.
14. Specijalni tužilac je izjavio žalbu Apelacionom суду, tvrdeći "da ne postoji zakonski rok za podizanje optužnice i da tužilac može podići optužnicu u bilo koje vreme – sa jedinim ograničenjem roka zastarelosti."
15. Dana 10. avgusta 2015. godine, Apelacioni sud je (odluka PN 340/15) odbio žalbu Specijalnog tužioca kao neosnovanu.
16. Apelacioni sud smatra da je "Osnovni sud detaljno analizirao činjenično stanje i pravni postupak. Sudsko veće se potpuno ubedilo sa zaključcima i obrazloženjem Osnovnog suda. Zbog tih razloga, sudsko veće se potpuno slaže sa ovakvim obrazloženjem i potpuno utvrđuje zaključak."
17. Apelacioni sud je zaključio da "na osnovu člana 159, stav 1 ZKP, istraga mora da bude završena u roku od dve (2) godine uz neposredno podizanje optužnice ili se navedena istraga odmah obustavlja. Na osnovu člana 68. ZKP, prestanak istrage podrazumeva okončanje postupka u celini, jer jedna faza postupka nije praćena drugom. U ovom slučaju, rok istrage je istekao pre nego što je Tužilaštvo podiglo optužnicu. Kao rezultat toga, tužilac je podigao optužnicu nakon završetka krivičnog postupka, što je nezakonito."
18. Dana 22. septembra 2015. godine, specijalni tužilac je izjavio žalbu Vrhovnom суду, tvrdeći sledeće:

"ZKP ne određuje eksplicitno vreme za podizanje optužnice, ali nije korektno da sistematsko tumačenje ZKP-a da optužnica svakako treba da usledi odmah nakon završetka istrage, kako je to odredio Apelacioni sud. Ukoliko ZKP ne određuje jedan eksplicitni rok za podizanje optužnice, onda nema nikakvog pravnog osnova za Apelacioni sud da se optužnica odbaci kao istekla. Optužnica se može odbaciti samo od strane predsednika sudskega organa „u fazi optužnice i izjavljivanja“ na osnovu obrazloženja iz člana 253 (1) ZKP-a. Ovaj član ne predviđa podizanje istekle optužnice kao obrazloženje za odbacivanje... Evropski sud za ljudska prava je potvrdio da „obrazloženost“ trajanja postupka treba da se oceni sa gledišta okolnosti predmeta ...Član 4 (1) ZKP-a određuje da samo pravosnažna odluka zaustavlja krivično gonjenje istog lica za isto krivično delo. Dakle, nijedna odredba zakona ne ometa tužioca tamo gde dokazi podržavaju dobro zasnovanu sumnju."

19. Dana 26. novembra 2015. godine, Vrhovni sud je (odluka PN.II.8/2015) usvojio žalbu specijalnog tužioca i preinačio odluku Apelacionog suda.
20. Vrhovni sud je obrazložio na sledeći način:

“Jasno je i nažalost rok za podizanje optužnice nije utvrđen posebno u ZKP. Nijedna odredba ZKP ne pokazuje tačno neku okolnost u kojoj se optužnica smatra „zastareлом“, ili da odbije žalbu po ovoj osnovi. Veće je u početku uzelo u obzir član 68. ZKP, koji detaljno određuje četiri različite faze krivičnog postupka: istražna faza, optužnica i izjašnjavanje o krivici, glavni pretres i fazu pravnog leka. Ovom jasnom razlikom faza krivičnog postupka u ZKP, Veće je utvrdilo da je svrha zakonodavstva jasna i podnošenje žalbe ulazi u drugu fazu krivičnog postupka (optužnica i izjašnjavanje o krivici), a ne u prvu fazu (istražna faza). Ovo gledište je ojačano članom 159. ZKP. Ovaj član je veoma jasan u pogledu rokova u istražnoj fazi i ne uključuje nijednu odredbu koja utvrđuje da optužnica mora biti podignuta u dozvoljenom roku. Potom, Veće je uzelo u obzir član 240. ZKP, kojim se određuju radnje koje su na raspolaganju tužiocu nakon što je istraga završena. Stav 1 utvrđuje postupak pred sudom na osnovu optužnice koju je podigao državni tužilac, a stav 2 utvrđuje da je državni tužilac doneo odluku o prestanku istrage. Obe situacije se izrazito odnose na kraj istrage, a veće smatra da je smisao člana da podizanje optužnice nije deo istražne faze i samim tim nije predmet rokova utvrđenim članom 159. ZKP. Takođe, sasvim je logično da državni tužilac neće moći da odluči prema kojim radnjama treba da postupi - da li da podigne optužnicu ili da doneše odluku. Isto tako, jasno je da su optužnice dugački i detaljni dokumenti, koje uzimaju dosta vremena da se pravilno i potpuno pripreme. Veće većinom glasova utvrđuje da ne postoji rok za podizanje optužnice, „optužnica van roka“ nije propisana ZKP. Državni tužilac je ograničen samo na zastarelost ovog sadašnjeg krivičnog predmeta. Međutim, državni tužilac je jasno upućen da podigne optužnicu čim se istražna faza završi, jer opasnost od povrede prava na pravično suđenje u razumnom roku postaje veća od kako vreme prolazi. Pored toga, ovaj Sud će povodom odlučivanja o meritumu krivične prijave; povodom odlučivanja o kazni uvek uzeti u obzir rok krivičnog postupka.”

Navodi podnosioca

21. Podnositelj zahteva tvrdi “*povredu individualnih prava podnosioca koja su garantovana članovima 29, 30 i 31 Ustava Republike Kosova, članom 6 Evropske konvencije.*”
22. Podnositelj zahteva tvrdi “*Zakonodavac je predviđeo član 159 ZKP-a kao jednu garanciju za okrivljenog da istraga protiv njega može trajati najviše (2) godine od dana donošenja rešenja za započinjane istrage i ukoliko se ovom vremenskom periodu ne podigne optužnica, tužilac odmah treba da doneše rešenje o prestanku istrage, koje automatski postaje pravosnažno jer se protiv njega ne podnosi žalba. Iako tužilac ne doneše rešenje o prestanku istrage, koje se na osnovu člana 158.3, prolaskom roka od dve godine smatra automatskim, to rešenje treba da se smatra da postoji, jer okrivljeni ne treba*

da ima posledice zbog toga što tužilaštvo ne deluje u skladu sa zakonskim odredbama.”

23. Podnositac zahteva, takođe, tvrdi da mu je Vrhovni sud uskratio pravo na pravično i nepristrasno suđenje, jer je *“Zakonik o krivičnom postupku propisao prekluzivne rokove, sa efektom gubitka prava na podizanje optužnice ako tužilac ne podigne optužnicu u roku od dve (2) godine, računajući od dana odluke o pokretanju istrage.”*
24. Dalje, podnositac tvrdi da je načelo *“in dubio pro reo”* bilo prekršeno u njegovom slučaju jer *“Prepostavljanje nevinosti predstavlja sastavni deo pravičnog suđenja. Ovo načelo uspostavlja teret dokazivanja na tužioca, i na kraju garantuje optuženom korist od sumnje.* Ovo znači da tužilac snosi teret dokazivanja svih elementa dela protiv svih okrivljenih, i sud je dužan da tumači faktičke ili pravne sumnje u korist ovih okrivljenih. U duhu ovog tumačenja ćemo uvek imati kršenje principa „*in dubio pro reo*“ uvek kada sudovi tumače zakon u korist slučaja tužilaštva”.

Ocena prihvatljivosti

25. Sud prvo ispituje da li je podnositac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane Ustavom i dalje predviđene Zakonom i utvrđene Poslovnikom.
26. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] Ustava, koji propisuju:
  1. *Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele suđu na zakonit način.*
(...)
  7. *Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.*
27. Sud se poziva i na član 48. [Tačnost podnesaka] Zakona, koji propisuje:

Podnositac podnesaka je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnositac želi da ospori.
28. Sud, dalje, uzima u obzir pravilo 36 [Kriterijum o prihvatljivosti] (1) (d) i (2) (b) i (d) Poslovnika, koje propisuje:
  - (1) *Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:*
(...)
(d) *ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.*
  - (2) *Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:*
(...)
(b) *da iznete činjenice ni na koji način ne opravдавaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili*
(...)

- (d) da podnositac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.
29. Sud podseća da podnositac zahteva tvrdi da su osporenom odlukom navodno povređena njegova prava na slobodu i sigurnost, prava optuženog i pravo na pravično i nepristrasno suđenje, sva garantovana Ustavom.
30. Sud je upoznat sa pomenutim ustavnim odredbama članova 29. 30. i 31. Ustava na sledeći način.
31. Član 29. [Pravo na slobodu i sigurnost]

1. *Svakome se garantuje pravo na slobodu i sigurnost. Niko ne može biti lišen slobode izuzev zakonom predviđenih slučajeva i na osnovu odluke nadležnog suda, i to:*
- (1) nakon objavlјivanja kazne zatvorom zbog krivičnog dela;
  - (2) zbog opravdane sumnje da je lice izvršilo krivično delo, samo onda kada se lišavanje slobode smatra neophodnim za sprečavanje vršenja krivičnog dela i samo na veoma kratak period pre suđenja, na zakonom propisan način;
  - (3) radi vaspitnog nadzora maloletnog lica, ili radi njegovog/njenog privođenja nadležnom organu, na osnovu zakonitog naređenja;
  - (4) radi zdravstvenog nadzora lica, koje je zbog bolesti, opasno po društvo;
  - (5) zbog ilegalnog ulaska u Republiku Kosovo, ili nakon zakonite naredbe o udaljenju ili ekstradiciji.
2. *Lice lišeno slobode se odmah, na njegovom maternjem jeziku ili jeziku koje ona/on razume, obaveštava o razlogu hapšenja. Pismeno obaveštenje o razlozima hapšenja, se podnosi što je pre moguće. Svako lice koje je lišeno slobode bez sudske odluke se u roku od četrdeset osam (48) sati mora izvesti pred sudiju, koji odlučuje o njegovom/njenom pritvoru ili oslobođanju. Pritvoreno lice ima pravo da mu se sudi bez odlaganja, ili na slobodu do suđenja, osim ako sudija smatra da je lice opasno po zajednicu ili smatra da postoji rizik od njegovog/njenog bekstva pre suđenja.*
3. *Lice koje je lišeno slobode, se bez odlaganja treba obavestiti da ima pravo na nedavanje izjave i pravo na zaštitu, po svom izboru, i ima pravo da bez odlaganja obavesti tu osobu po svom izboru.*
4. *Lice koje je lišeno slobode hapšenjem ili pritvorom, ima pravo na pravnu pomoć, kako bi se ocenila zakonitost hapšenja ili pritvaranja. Odluku će doneti sud u vrlo kratkom roku i ukoliko je hapšenje ili pritvor nezakonito, narediće se oslobođanje lica.*
5. *Svako ko je žrtva hapšenja ili pritvora, koje nije u skladu sa odredbama ovog Člana, ima pravo na kompenzaciju, na zakonom propisan način.*
6. *Lice koje služi kaznu, ima pravo da se žali na uslove hapšenja, na zakonom propisan način.*

32. Član 30. [Prava optuženog]

Svako ko je optužen za krivično delo uživa sledeća minimalna prava:

- (1) da se odmah, na jeziku koji razume, obavesti o prirodi i razlozima optužbe pokrenute protiv njega/nje;
- (2) da se obavesti o svojim pravima, na osnovu zakona;
- (3) da ima dovoljno vremena i sredstava za pripremanje svoje odbrane;
- (4) da dobije besplatnu pomoć prevodioca, ako ne govori ili ne razume jezik na kojem se sprovodi suđenje;
- (5) pravo na branioca kojeg odabere, da slobodno komunicira sa istim i, ako nema dovoljno sredstava, ovu pomoć dobije besplatno;
- (6) da se ne primorava da svedoči protiv sebe ili prizna krivicu.

33. Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

- 1. Svakom se garantuje jednak zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.
- 2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovaljenog, suda.
- 3. Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.
- 4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.
- 5. Svako ko je optužen za krivično deo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.
- 6. Besplatna pravna pomoć će se omogućiti svim licima koja za to nemaju dovoljno sredstava, ako je takva pomoć neophodna za obezbeđivanje efikasnog pristupa pravdi.
- 7. Sudski postupci koji se odnose na maloletnike se regulišu zakonom, poštujući posebne uredbe i procedure za maloletnike.

34. Sud podseća da je glavni argument podnosioca zahteva je činjenica da li je podizanje optužnice dve godine nakon pokretanja istrage u skladu sa krivičnim zakonom.
35. U stvari, podnositelj zahteva se žali da je Vrhovni sud pogrešno tumačio zakon u vezi sa vremenskim rokom za podizanje optužnice i smatra da je Vrhovni sud trebalo da tumači relevantne zakonske odredbe na drugaćiji način.
36. Sud primećuje da je Vrhovni sud uzeo u obzir presude Osnovnog i Apelacionog suda. Zatim, Vrhovni sud je počeo, sa analiziranjem pitanja iz ugla da "nijedna odredba ZKP-a ne pokazuje detaljno nijednu okolnost kada je optužnica „nevažeća“, ili o odbacivanju optužnice po ovom osnovu". Vrhovni sud je nakon razmatranja tumačenja članova 68. 159. i 240. Zakonika o krivičnom postupku, utvrdio "da podizanje optužnice (...) ne podleže vremenskim rokovima koji su određeni članom 159 ZKP-a". Konačno, Vrhovni sud je

zaključio da „nema vremenskog roka za podizanje optužnice. „Nevažeća optužnica“ nije predviđena ZKP-om.“

37. Sud smatra da je podnositelj zahteva zasnovao svoju tvrdnju na pogrešnom tumačenju člana 159. ZKP od strane Vrhovnog suda u vezi sa specijalnim tužiocem koji je podigao optužnicu dve godine nakon početka istrage. Ovaj proceduralni argument se odnosi na domen zakonitosti i kao takav ne spada u nadležnost Ustavnog suda i ne može se razmotriti od strane Suda. S druge strane, Sud naglašava da „*nepridržavanje roka propisanog domaćim zakonom samo po sebi nije u suprotnosti sa članom 6, stav 1 Konvencije*“ (vidi: slučaj *Mitkus protiv Letonije*, predstavka br. 7259/03, ESLJP, presuda 2. oktobra 2012. godine, § 88).
38. Štaviše, u ovom slučaju Sud je shodno svojoj sudske praksi smatrao da ne razmatra Zakon koji se osporava nego samo odluku Vrhovnog suda.
39. U tom smislu, Sud naglašava da nije njegov zadatak da se bavi greškama u zakonu navodno počinjenim od strane redovnog suda (zakonitost), osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On ne može da oceni zakon na osnovu koga je redovni sud doneo jednu odluke umesto druge. Jer da je drugačije, Sud bi delovao kao sud „četvrtog stepena“ što bi značilo nepoštovanje ograničenja njegove jurisdikcije. U stvari, uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: *Garcia Ruiz protiv Španije* [VV], br. 30544/96, stav 28, Evropski sud za ljudska prava [ESLJP] 1999-I, slučaj br. KI72/14, podnositelj zahteva: *Besa Qirezi*, presuda od 4. februara 2015. godine, stav 65).
40. Sud smatra da podnositelj zahteva nije predstavio činjenice koje opravdavaju njegovu tvrdnju o povredi ustavnog prava na slobodu i sigurnost, prava optuženog i prava na pravično i nepristrasno suđenje, niti je dokazao navodnu povredu njegovih ustavnih prava na koje se pozvao.
41. U stvari, Sud primećuje da se podnositelj zahteva nije pozvao ni na jednu relevantnu i značajnu činjenicu ili na situaciju u vezi sa tim da mu je *uskraćena sloboda*, što bi palo pod član 29. Ustava u vezi sa članom 5. EKLJP; u vezi sa krivičnom optužbom koja bi mogla da opravda uživanje *minimalnih prava*, kao što je propisano članom 30. Ustava, u vezi sa članom 6 EKLJP; i u vezi sa *javnom raspravom*, kao što je propisano u članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
42. Sud smatra da je konstatacija u skladu sa sudske praksom ESLJP, kojom se utvrđuje da je opšta svrha člana 5. EKLJP da osigura da niko ne sme biti lišen slobode na proizvoljan način (*Assanidze protiv Gruzije*, ESLJP, predstavka br. 71503/01, presuda 8. aprila 2004. godine). Sudskom praksom ESLJP se, takođe, utvrđuje da član 6. EKLJP počinje da se primenjuje kada je krivična istraga dostigla tačku u kojoj se podnositelj zahteva tereti za krivično delo (*Zaprianov protiv Bugarske*, ESLJP, predstavka br. 41171/98, presuda od 30. septembra 2004. godine). Pored toga, sudske praksom ESLJP se posebno uzima u obzir da garancija predviđena članom 6 EKLJP propisuje da se suđenje održi i da kao posledica toga postoji usmena rasprava.

43. Pored toga, Sud podseća da podnositac tvrdi povredu načela "in dubio pro reo", jer "prepostavljanje nevinosti predstavlja sastavni deo pravičnog suđenja".
44. Sud podseća da načelo "in dubio pro reo" je u nekom smislu suprotno od kriterijuma više osnovane sumnje odlučivanja, što znači da, samo gde nema dokaza na suđenju koji potkrepljuju i dokazuju više od osnovane sumnje, načelo "in dubio pro reo" se primenjuje.
45. U stvari, u saglasnosti sa strukturom i dinamikom krivičnog postupka tužilac je počeo krivičnu istragu na osnovu navodnog postojanja osnovane sumnje da je izvršeno krivično delo; onda je prema tvrdnjama tužilac podigao optužnicu na osnovu osnovane sumnje o izvršenju krivičnog dela. Načelo "in dubio pro reo" dolazi do izražaja u fazi suđenja, pošto se to vezuje sa globalnom procenom izvedenih dokaza tokom suđenja. Ako nema dokaza van osnovane sumnje, kazna nije dozvoljena, onda se *in dubio pro reo* primenjuje i sledi oslobođenje. Krivični postupak još nije dostigao ovu fazu. Prema tome, tvrdnja je preuranjena, neutemeljena i neosnovana.
46. Štaviše, Sud podseća na svoju sudske praksu, odnosno slučajeve br. KI10/15 i KI12/15, podnosioci *Shpresim Uka i Bekim Syla*, rešenje o neprihvatljivosti, od 7. jula 2016. godine. U tom slučaju, Sud je utvrdio da "je van njegove nadležnosti da ocenjuje kvalitet zaključaka sudova u pogledu ocene dokaza, osim ako je očigledno proizvoljan. Ustavni sud se, takođe, ne meša u način na koji su sudovi prihvatili dokaze kao dokazni materijal i neće ometati diskreciju suda o oceni njegove dokazne vrednosti. To je isključivo uloga redovnih sudova, cak i onda kada su izjave svedoka na javnom ročištu i pod zakletvom u sukobu (vidi: Evropski sud za ljudska prava, *Doorson protiv Holandije*, presuda od 6. marta 1996. godine, objavljena u izveštaju br. 1996-II, stav 78).
47. Pored toga, Sud smatra da podnositac zahteva nije uspeo da pokaže i dokaže da su postupci pred Vrhovnim sudom bili nepravični i proizvoljni ili da su njegova prava i slobode zaštićene Ustavom povređene navodnim pogrešnim tumačenjem člana 159. ZKP. Sud naglašava da je tumačenje člana 159. ZKP pitanje zakonitosti. Nijedna ustavna stvar nije potkrepljena i dokazana od strane podnosioca zahteva.
48. Sud ponavlja da je, kao opšte pravilo, tumačenje zakona pitanje samo za redovne stepene, čiji su nalazi i zaključci u tom pogledu obavezujući za Ustavni sud. Međutim, kada je odluka redovnog suda očigledno proizvoljna, Sud može i mora da je uzme u obzir (vidi: *Sisojeva i ostali protiv Letonije*, [VV], predstavka br. 60654/00, presuda od 15. januara 2007. godine, stav 89).
49. Pored toga, Sud primećuje da se podnositac zahteva ne slaže sa ishodom njegovog slučaja; međutim, neslaganje ne može samo po sebi pokrenuti dokazanu tvrdnju o povredi članova 29. [Pravo na slobodu i sigurnost], 30. [Pravo optuženog] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava (vidi, na primer: Ustavni sud, slučaj br. KI125/11, *Shaban Gojnovci*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. maja 2012. godine, stav 28).

50. Na osnovu prethodnih razmatranja, zahtev je na ustavnim osnovama očigledno neosnovan i mora se proglašiti neprihvatljivim kao što je utvrđeno članom 113.7 Ustava, predviđeno članom 48. Zakona i dalje precizirano pravilima 36 (1) (d) i (2) (b) i (d) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) (d) i (2) (b) i (d) Poslovnika, na sednici održanoj 21. oktobra 2016. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Ivan Čukalović

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

